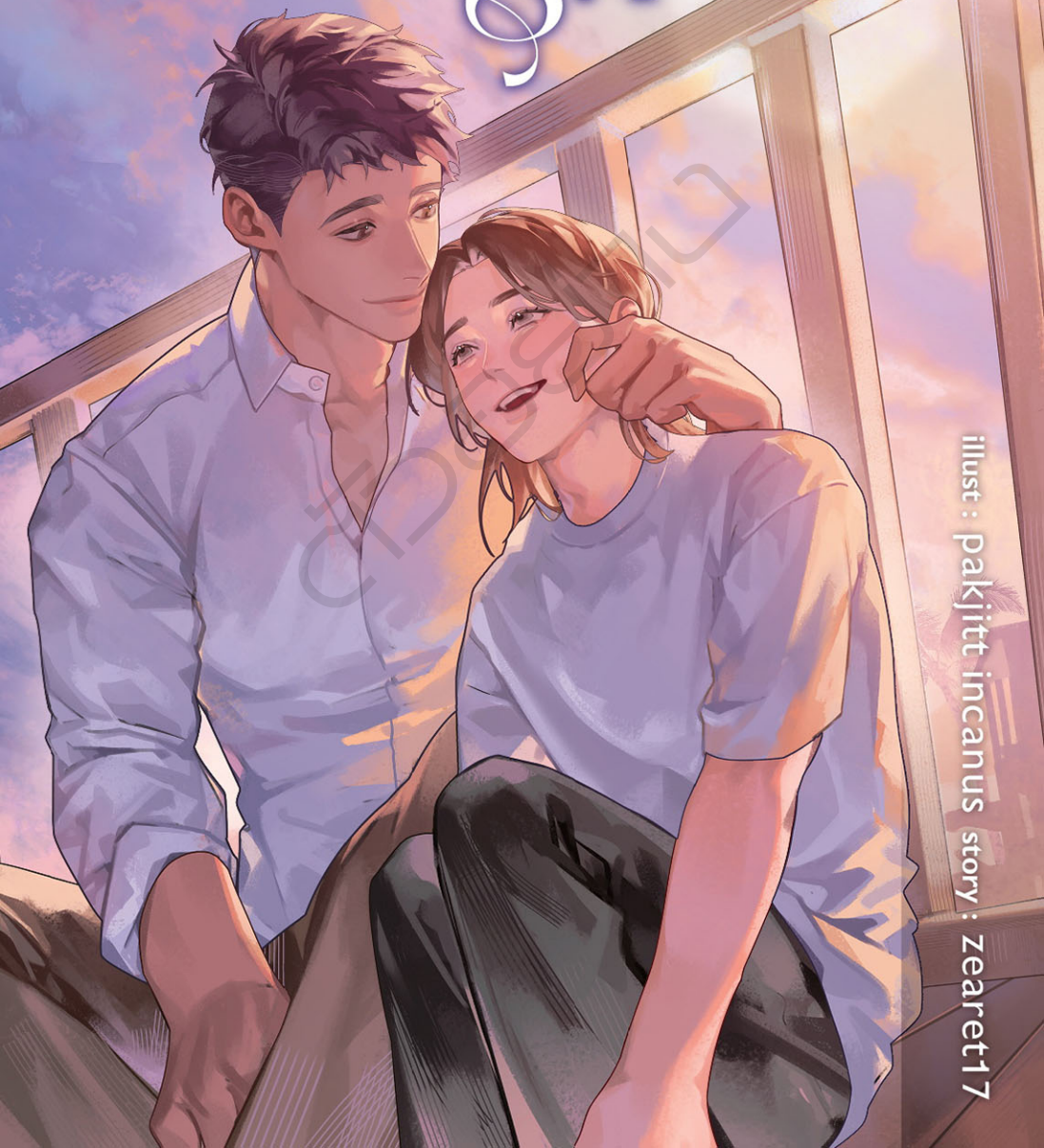

อันเหงือกว่า รัก

illust : pakjitt incanus story : zearet17

INTRO

ก่อนจะหมั้นหมายกับใครสักคน อันเหนือกว่ารัก

**“ถ้าไม่รู้จะทำอะไรหลังจากจบ แกกก็กลับมาบ้าน มาช่วย
น่าน”**

“ฉันมีให้แกสองร้อยล้าน ต้องเอาไปทำให้สำเร็จ”

“แต่อย่างแก...น่าจะทำอะไรเองไม่สำเร็จหรอก”

“แกมันไม่ดี ไม่เก่งเหมือนพี่”

...

ในช่วงที่ชีวิตก้าวสู่จุดเปลี่ยนจากวัยเรียนเข้าสู่วัยทำงาน ชีวิต
ในตอนนั้นของ ‘เหนือดิน’ ยังไม่ค่อยมีอะไรได้ตั้งใจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงาน
หรือหัวใจ เขาเพิ่งเรียนจบ ยังค้นหาตัวเอง และแน่นอนว่ายังไม่
อยากกลับไปทำตามฝันของพ่อ

ทว่าหลังจากที่กลับไทยมาได้หกเดือน แต่ไม่ยอมกลับบ้าน
คืนหนึ่งเหนือดินก็ฝันถึงพ่อที่ไม่ได้เจอนานนับปีตอนรุ่งสาง เขาฝัน
ว่าพ่อกลายเป็นยักษ์มาวิ่งไล่ฆ่า ก่อนจะฝันเขาพร้อมกับเงินสองร้อย
ล้านที่โอนเข้ามาในบัญชีก่อนหน้านี้

ว่ากันว่า...ฝันยามนี้มักจะเป็นจริง และเช้าตรู่ของวันนี้เอง
ที่พ่อจับได้ในที่สุดว่าเขากลับไทยมาแล้ว

[แกอยู่ที่ไทยใช่ไหม กลับบ้านเดี๋ยวนี้!]

“สุดยอดจริง ๆ”

[ถ้าไม่กลับแกเจอแน่!]

ทันทีที่กดรับโทรศัพท์เสียงสวรรค์ก็ดังขึ้นในตอนตีห้าครึ่ง
ชายผู้ยังอยากค้นหาตัวเองพร้อม ๆ กับออกทริปปะไปใช้ชีวิตกับ
ธรรมชาติเริ่มรับรู้ถึงความจริงที่ต้องเผชิญหน้า

เหนือดินสูงร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตร มีกลิ่นเนื้อพอ
เหมาะ ฝอยยาว หนวดเคราเพิ่ม ผิวขาวจัดเปลี่ยนเป็นสีแทนเข้มจาก
การอาบแดด เขาลุกขึ้นบิดชีเกียจ เดินมายืนหน้ากระจกในห้องน้ำ
ก่อนจะถอนใจยาว ในตอนที่นึกได้ว่าต้องโกนหนวดให้เกลี้ยงเกลา
และออกไปตัดผมให้เรียบร้อย ก่อนที่จะกลับบ้านในตอนสายของ
วัน

บ้านหลังใหญ่ที่หลบหลีกมันมาครึ่งปี

เอาเข้าจริงหากว่าออกไปข้างนอกแล้วบังเอิญเจอคนใน
ครอบครัว ก็คงจะไม่มีใครจำเขาได้

ทันทีที่หนวดเคราถูกโกนออก สันนิษฐานและปากหยักก็
ปรากฏชัดขึ้นในภาพสะท้อนของกระจกอย่างกับเป็นคนละคน

เหนือดินยัดเชื้อเชื้อสีขาวริดเรียบเข้าไปในกางเกงสแล็กสี
กรมท่า สวมรองเท้าหนังคู่ที่ไม่ได้สวมมานาน ปลอบตัวเอง ก่อน
จะถอนใจอีกครั้ง

“รีบไป จะได้รับกลับมาช่วยพวกไอ้เดียวทำงานต่อ”

การมาหาพ่อและกินข้าวกับพ่อ สำหรับคนอื่นอาจจะ
หมายถึงการกลับมาหาคนที่คิดถึง ใช้เวลาสบายๆ ด้วยกัน แต่
สำหรับเขาแล้วเหมือนการเข้าประชุมบริษัทไม่มีผิด

จากหนุ่มตัวโต หนวดเข้ม ตอนนี้อยู่ในชุดภูมิฐานเรียบร้อย
ขาววักว้าวเข้ามาในบ้านที่ตนอยู่มาตั้งแต่เกิด แต่กลับรู้สึกแปลกที่
แปลกทาง

เขารักที่นี่...แต่ไม่รู้เมื่อไหร่เหมือนกันที่รู้สึกว่ามันไม่ใช่ที่ของตน
อีกต่อไป

บนโต๊ะกลมยามเก้าโมงเช้า เหนือดินสอตาบกับผู้เป็นพ่อก่อน
ใคร ก่อนจะตามด้วยแม่ และพี่ชายซึ่งส่งสายตามาบอกเป็นนัยๆ
ว่า ‘ตายแน่ๆ’ ซึ่งนั่นถือเป็นการเตือนที่ดี

เขายังไม่ทันได้สวัสดีด้วยซ้ำก็ได้รับคำถามก่อน

“คุยกันอย่างคนมีการศึกษา กลับไทยมา ที่แรกที่แควควรกลับ
คือที่ไหน”

ถึงอยากตอบว่าที่ไหนก็ได้ แต่สุดท้ายคำตอบก็ต้องเป็นสิ่งที่
คนเป็นพ่ออยากได้ยินอยู่ดี

“บ้านครับ”

“ก็รู้สิ แล้วทำไม...”

“เซอร์ไพรส์ไงป้า”

“ไม่ตลก...”

“...”

คนที่หาคำตอบอื่นไม่ได้ถอนใจเบาๆ เพราะเขาไม่เคยชนะ
ชายตรงหน้าได้

‘บุรี พฤษชาภินันท์’ คืออดีตวิศวกรหนุ่มที่เก่งกาจ จน

เปลี่ยนจากวิศวกรในไซด์ก่อสร้างสู่เจ้าของบริษัทรับเหมาก่อสร้าง และกลายมาเป็นเจ้าของอาณาจักรอสังหาริมทรัพย์ มีมูลค่าในตลาดมากกว่าหมื่นล้าน ว่ากันว่าเป็นคนเด็ดขาด ฉะนั้นกับเรื่องลูก ก็คงไม่ต่างกัน

เหนือดินหน้าตาพิมพ์เดียวกับชายสูงอายุสามแฉลบ หน้าตา ดูตรงหน้าไม่มีผิด โดยเฉพาะหางตาเฉียวชี้ และปลายจมูกโด่ง เรียว พวกเขาคล้ายกันจนใครได้พบต่างก็บอกว่า ‘เหนือดินคือลูก ป๊า’ ส่วน ‘น่านฟ้าผู้เป็นพี่ชายคือลูกม้า’

ทว่าทั้งสองกลับมีนิสัยคนละขั้ว...ทุกครั้งที่คุณกันจึงเหมือน เกิดสงครามย่อม ๆ อยู่ในบ้านเสมอ

“แล้วแกไปอยู่ไหนมา” ชายที่มีผมขาวเต็มหัว แต่ยังดูดีทุก กระเป๋ยัดนิ้วเช่นเมื่อก่อนยกมือขึ้นชี้ขึ้น ก่อนจะมองสำรวจ ร่างกายของคนที่ยายจากการติดต่อไปนาน

เจอกันที่ลอนดอนปีก่อนยังมีผิวขาว และไม่ได้มีหุ่นที่ลีนไป ด้วยกล้ามเนื้อแบบนี้

“บ้านเพื่อนครับ” คนที่รู้ว่าโกหกไปก็คงไม่รอดยังเลือกที่จะ โกหกเพื่ออุปฏิกิริยาพอ แม้จะรู้ว่าไม่มีอะไรที่หากพ่อของเขาได้รู้ แล้วจะรู้ไม่หมด

ป่านนี้คงสืบไปถึงบริษัท ‘ทัวร์ทรี’ ของเขาที่ร่วมทุนทำกับ เพื่อนแล้วด้วยซ้ำ

“ไอเหนือ ยังจะโกหก!”

“ช่างเถอะคะ ยังไงลูกก็มาแล้ว” คนเป็นแม่รีบยกมือห้าม ด้วย รู้ว่าลูกชายคนเล็กของเธอเอาแต่ใจมาตั้งแต่เด็ก

ตอนนี้อ่อนก็น่ารักจนใจหาย แต่พอทำท่าเมินเฉยแล้วก็

เหมือนจะทำตัวห่างออกไปจากครอบครัวจนใจหายเช่นเดียวกัน

คนเป็นพ่อถอนใจยาว เมื่อรู้ว่าใจร้อนไปก็รังแต่จะทำให้มือ
เข้มนับเจ็บเร็วขึ้น และเขาเองก็ยังไม่ได้เข้าเรื่องที่ยากจะคุ้ยถักนิต
ฉะนั้นจึงยอมเจ็บลง

“แล้วกลับมาไหนแล้ว”

“หกเดือนครับ”

“นั่นหมายความว่าตั้งแต่ที่แกบอกว่าเรียนจบแล้ว และจะอยู่
ฝึกงานต่อที่อังกฤษ”

ตอนแรกเหนือดินได้ที่ฝึกงานที่นั่นจริง ๆ ทว่าประจวบเหมาะ
กับที่เพื่อนชวนมาเรียนและสอบไคดีในไทยพอดี ทุกอย่างหลังจาก
เรียนจบเลยค่อนข้างผิดแผนจากที่เคยบอกพ่อไป

บุรีคาดหวังให้ลูกที่จบบริหารจากอังกฤษกลับมาบริหารงาน
ต่อ แต่ลูกชายกลับแอบทำบริษัททัวร์และเป็นไกด์ ดูอย่างไรก็ไม่น่า
จะลงรอยกันได้

“ที่ไทยก็มาฝึกงานครับ”

“งานอะไร” บุรีถามลูกชาย

เพราะเป็นพ่อ จึงเห็นมาตั้งแต่เกิด เขารู้จักนิสัยของเหนือดิน
ดี ตอนดึกก็ดีใจหาย ไม่รู้ว่ามีจุดเปลี่ยนไหนที่ทำให้ออกห่างจาก
ครอบครัว และที่มากไปกว่านั้นดันเข้าวัยต่อต้านช้ากว่าเด็กทั่วไป
หลายปี

แต่ลูกคุณหนู แม้จะต่อต้าน มีท่าทางเหมือนไม่อยากได้สิ่ง
ใดอีกแล้วในโลก ในสายตาพ่อ ชายหนุ่มตรงหน้าคงจะลืมนึกไปว่า
ความสุขสบายทั้งหมดที่ตนได้รับนั้นมาจากเงิน แม้จะทำตัวห่างเหิน
หรือปิกก่ล้าชาแข็งเพียงใด สุดท้ายแล้วก็รู้ว่าตนจะล้มลงบนฟูก

ของที่บ้าน

ซึ่งมันน่าหมั่นไส้สำหรับคนเป็นพ่อ...

“ทำบริษัทกับเพื่อนครับ”

บุรีจ้องตาลูกชายคนเล็ก เหมือนเห็นตัวเองกับอากงในตอนนั้น ถึงได้ยกยืมือถามประโยคหนึ่ง

“ทำไมเท่าไร”

“เพิ่งเริ่มทำครับ” เหนือดินตอบด้วยหน้าที่นิ่งเฉย

“ถามว่าทำไมเท่าไร ไม่ได้ถามว่าเริ่มทำเมื่อไร หรือภาษาไทยของแกจะ...”

เหนือดินยกมือขึ้นห้าม นั่นเพราะรู้ว่าหากพ่อได้บ่น ก็ไม่รู้ว่ามันจะจบลงเมื่อไร

“สองหมื่นต่อวิกครับ” เขาตอบตามจริง

รายรับนั้นน้อยกว่าจำนวนเงินที่เหนือดินใช้สมัยประถมด้วยซ้ำ แต่สำหรับงานแรกที่เต็มไปด้วยแฟชั่น เหนือดินกลับรู้สึกภูมิใจกับมันมากกว่าที่จะต้องรับเงินจากพ่อเสียอีก

“เท่ากับเดือนละแปดหมื่นบาท แล้วแบ่งกันกี่คน ซึ่งรายรับไม่ได้เท่ากับกำไร แกได้เรียนมาไหม มหาวิทยาลัยอันดับโลกสอนอะไรพวกแกบ้าง” ปลายประโยคนั้นมีวายุเหลือบไปมองลูกชายคนโตซึ่งมักจะเข้าข้างน้องชายเสมอด้วย

“...”

“เปิดดูเงินในบัญชีบ้างยัง” เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเงียบไป คนเป็นพ่อจึงถามถึงเงินที่โอนไปให้ทำงาน เหนือดินขาดการติดต่อไปหลายเดือน ที่บ้านรู้แค่เพียงว่ายังมีชีวิตอยู่จากคำบอกเล่าของเพื่อนที่ลอนดอน...แต่แค่ไม่รู้ว่าหายหัวไปไหน ทางนั้นก็ดันปิดข่าวได้ดี

เหลือเกิน

“เปิดดูแล้วครับ” เขาตอบง่าย ๆ

“งั้นก็ไปทำงานที่มันเป็นงานจริงๆ สักที” คนเป็นพ่อว่าพลาง
ถอนใจ

จังหวะนั้นลูกชายคนโตที่ก่อนหน้านี้จ้องอยู่กับหน้าจอ
โทรศัพท์มือถือมาตลอดพูดชัดขึ้น

“ป้าครับ วีรธอร์ที่ฉันพบวิธีมีปัญหานั้น เมื่อก็คุณแก้วโทร. มา
หลายสายแต่ผมไม่รับ เขาเลยแชตมา น่าจะเรื่องใหญ่...” น่านฟ้า
พูดถึงเลขาฯ คนสนิท

“โอ้ คุณงานเวลากินข้าวอีกแล้วนะคะ” คนเป็นแม่หนักใจ

“...” เหนือดินยังโหล เพราะมันเป็นแบบนี้มาพักใหญ่แล้ว

ตั้งแต่พี่ชายเขาเรียนจบ เข้ามารับงานต่อจากพ่อได้แบบไร้
รอยต่อแถมยังทำกำไรให้บริษัทได้มหาศาล หลังจากนั้นความคาด
หวังหลายๆ อย่างก็เริ่มถล่มมาที่เขา

มวลบรยากาศเริ่มเคร่งเครียดขึ้น เหนือดินสบตาพี่ชาย
เพื่อให้กำลังใจ แต่ไม่อยากคุยไปมากกว่านี้ จึงกะว่าจะกลับตอนที่
ทั้งสองคนกำลังอุ่นว้าย แต่โชคไม่ได้เข้าข้างเขาขนาดนั้น เพราะเมื่อ
ลูกบ๊อง ชายที่เมื่อครู้ออกไปคุยโทรศัพท์ก็เดินกลับมาพอดี

“เหนื่ออยู่คุยเรื่องเงินก่อน!”

“หมดแล้วครับป้า”

คนเป็นพ่อขมวดคิ้วทันที เพราะไอ้ลูกคนนี้มันกวบนเขาอีก
แล้ว

“หมด?”

“เอาไปบริจาคกับลงกองทุนหมดแล้ว”

“ไอ้เหนือนิดิน!” ชายแก่ที่กำลังอารมณ์ขึ้นเพราะงาน ตอนนี
หัวร้อนขึ้นอีกระดับเพราะลูกชายคนเล็ก

เรื่องคุยไม่รู้เรื่องไม่เท่าไร เรื่องกวนตีนนี่ขอให้ออก

“เฮ้อ...” ลูกชายคนเล็กแต่สูงเกือบร้อยเก้าสิบตอนใจยาว
ก่อนจะ...

“กร๊ิด” คนเป็นแม่ร้องเสียงดังเมื่อเห็นว่าเหนือนิดินวิ่งหนีโดย
มีผู้เป็นสามีวิ่งไล่หลัง

นี่มันเหมือนตอนที่เหนือนิดินไปเก็บแมวดำจรจัดมาเลี้ยงตอน
สิบขวบ แล้วถูกพ่อวิ่งไล่ตีไม่มีผิด...

“ป้า อย่าวิ่ง เดี่ยวล้ม!” นานฟ้าต้องรีบวิ่งไปคว้าแขนคนเป็น
พ่อไว้ เพราะกลัวคนแก่จะกระตุกกระเดี้ยวหักเอา

“ป้า ใจเย็นครับ!”

“สองร้อยล้าน ไอ้เหนือ แก! ไอ้ลูกเวร พ่อแม่สั่งสอนไม่ดี!”

เหนือนิดินวิ่งออกจากบ้านแสนอึดอัดมาขึ้นแท็กซี่ ทั้งเสียง
อะอะไวยวายไ้เปื้อนหลัง เขาหายใจอย่างโล่งอกก็ตอนที่นั่งรถพ้น
ออกมาจากตรงนั้นเสียที

ถึงจะดูบ๊อบอ แต่นั่นนับเป็นการกินข้าวกับครอบครัวที่น่าจดจำ
วันหนึ่งเลยทีเดียว...

ว่ากันว่าการหนีไม่ได้ทำให้แก้ปัญหาได้ ฉะนั้นวันนี้คนที่
คว้าโต๊ะการพูดคุยวันก่อนจึงต้องกลับมาในที่เดิม เพิ่มเติมคือ
ประชุมเครียดอย่างกับบอร์ดบริหารที่ธุรกิจกำลังจะเจ๊ง และด้าน
หลังของเขามีคนขับรถของพ่อที่ทำตัวเหมือนบอดี้การ์ดไม่มีผิวยีน
ประกบอยู่

ก็อยากจะถามว่านี่ลูกหรือใจ...

ที่เหนือดินยอมกลับมาครั้งนี้ก็เพราะว่าแม่ขอร้อง หากคราว
นี้ท่านไม่อ้างว้าวร้องให้ที่เขาวิ่งหนี ก็คงไม่กลับมาให้เหนื่อย

“ม้านะม้า...”

“โธ่ลูก...”

“ทางแก้ของแก ฉันคิดไว้แล้ว” คนที่วันนั้นโมโหจนเลือดขึ้น
หน้านั่งงอศอกมองลูกชายคนเล็กตั้งแต่หัวจดเท้า

มันดื้อเหมือนใครไม่รู้ แต่ดื้อจนปวดหัว

“จะมาพูดง่าย ๆ แบบนี้คงไม่ดีมั๊งครับ” คนพูดยกกาแฟขึ้น
จิบ เหนือดินรู้สึกเหมือนเดจาวู วันก่อนก็แบบนี้เปะ ๆ เพียงแต่คราว
นี้มีผู้เป็นแม่คอยลูบแขนเขาปลอบให้ใจเย็นลง

“เหนือดินลูก ใจเย็นหน่อย”

“เออละ ฉันคิดมาแล้วว่าแกต้องแต่งงานมีครอบครัว! เพื่อสติ
และความรับผิดชอบของแกจะกลับมาบ้าง!” นูรียื่นคำขาด

หลังจากนอนคิดหัวแทบแตกมาสองคืน นักธุรกิจอย่างนูรีก็
คิดว่าวิธีนี้คงจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้ว อย่างน้อยหากเหนือดินมีลูก
เมียให้รับผิดชอบก็จะได้อยู่เป็นที่ เป็นทางบ้าง ไม่ใช่ไปเปิดบริษัท
เป็นไกด์ขึ้นดอย พาดำน้ำรายได้น้อยแบบนั้น

นอกจากนั้นแล้วลึก ๆ คนเป็นพ่อกำลังกลัวว่า หากลูกชาย
เข้าป่าแล้วพบทางสงบ ไปบวชตลอดชีวิตแบบอากง คงทำให้ที่บ้าน
รับไม่ไหว ตัวอย่างมันเคยเกิดขึ้นแล้ว...

“ตามนี้!”

“ผมเพิ่งเรียนจบนะป้า”

“ฉันรู้ว่ายี่สิบสามเป็นวัยที่กำลังไฟแรง แต่ความรับผิดชอบ

แกล้งเหมือนลืบลาม!”

“ไม่ดิ...” เหนือดินไม่คิดว่าพ่อจะมาไม่นี้ จึงหันมาหาคนเป็นแม่ด้วยความงงงวย

ตอนแรกนึกว่าพ่อจะขอเงินคืน หรือไม่ก็ตำเรื่องอื่น ไม่คิดเลยว่าจะออกมาเป็นแบบนี้ มันเป็นทางที่เขาคิดไม่ถึงสักนิด

“แกไม่มีสิทธิ์มาเถียงคนที่เลี้ยงแกมาตั้งแต่ตัวเท่าหนอน!”

“หนอนเลยหรือป้า...” เหนือดินขมวดคิ้วแน่น จะโกรธก็โกรธไม่ทันเพราะอีกฝ่ายเล่นใหญ่ไปแล้ว

“ผมก็มีสิทธิ์ของผมนะ” เขาพูดพลางกอดอกบ้าง ยังทำให้คนเป็นพ่อโกรธ

“เด็กสมัยนี้มันเป็นอะไรกับคำว่าสิทธิ์วะ อย่างแกล้ง...มันก็เป็นแค่เด็กไม่รู้จักโต!”

คนเป็นแม่ลูบหลังลูกชายรัว ๆ พลางปลอบให้ใจเย็น

“อย่าไปเถียงป้าเลยลูก” เพราะเดี๋ยวระเบิดไปมากกว่าเดิมแล้วมันจะปวดหัวเป็นที่สุด!

ทว่าเมื่อไฟอยู่กับน้ำมัน...มีหรือไม่ปะทุ

“ชีวิตผม สิทธิ์ของผม!”

“มันจะเป็นของแก ก็ต่อเมื่อแกเลิกใช้เงินที่บ้าน!”

“อา...” เหนือดินหุบปากทันทีเพราะเถียงไม่ออก เขาถอนใจยาว ก่อนจะพูดถึงเงินที่พ่อโอนมาโดยไม่บอกกันก่อน

“จ้ะเอาคืนไปครับ ผมจะคืนทั้งหมดที่ป้าเคยให้มา”

“ไอ้เหนือ! นี่แก!”

“เหนือลูก...” คนเป็นแม่ส่ายหน้าไปมา

เพราะการที่บอกว่าคืนทั้งหมด นั้นเหมือนกับว่าจะตัดขาด

และมันคงทำให้คนเป็นพ่อยิ่งเดือดดาล

“เหนื่อ เดี่ยวเฮียคุยเอง” น่านฟ้าแตะไหล่ผู้เป็นน้องชาย

ในฐานะพี่ชาย น่านฟ้าเข้าใจดีว่าในวัยที่เพิ่งเรียนจบ น้องชายคงมีสิ่งที่อยากทำ และที่สำคัญคือมีนิสัยเอาแต่ใจเหมือนกับป้า ไม่มีผิด ฉะนั้นจะให้คนที่นิสัยคล้ายกันปะทะกัน สุดท้ายก็คงเอาแต่ประชดประชันกันไปมาแล้วจบที่แตกหัก ซึ่งเขาไม่อยากจะให้คนในครอบครัวมีปัญหาถึงขั้นมองหน้ากันไม่ได้

เหนื่อดินยกมือทั้งสองข้างขึ้นเป็นเชิงบอกว่าตนไม่ขอคุยอะไรต่อ ทว่าพอเดินออกมาสบใจด้านนอก เสียงก็ยังดังไล่หลังออกมา

“ยังงี้ก็ต้องมีเมีย! ถ้ารับผิดชอบตัวเองไม่ได้ ก็ต้องมีเมีย”

คนได้ยินถอนใจยาว ลำพังกูแลตัวเองยังไม่ได้ แล้วถ้ามีเมียจะดูแลยังไงไหว ทว่าแนวคิดของเขากับคนรุ่นพ่อแม่อีกแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง รู้ว่าเถียงไปก็คงเปล่าประโยชน์

เหนื่อดินเดินมานั่งตรงระเบียบข้างห้องอาหารของบ้านหลังใหญ่ หาวหอดใหญ่ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าต้องรีบกลับไปแพลนทริปต่อไปให้บริษัท แถมยังมีงานบัญชีค้างอยู่อีกเยอะ ฉะนั้นจึงอยากจบเรื่องวันนี้ให้ไวที่สุด

ที่สำคัญ...เขาคิดอัดที่ต้องอยู่ที่นี้

ถึงกระนั้นการปันหัวพ่อแม่ไม่ใช่สิ่งที่เขาชอบ แต่ก็หนีออกอยู่อย่างเดียวที่จะทำให้ออดพ้นจากสถานการณ์เช่นนี้

“เอ่อ...” เหนื่อดินเดินกลับเข้าไปด้านใน เห็นทุกคนกำลังมีสีหน้าเคร่งเครียด แถมยังมองมาที่เขาอย่างกับว่าเขา กำลังจะพูดในเวลาที่ไม่ถูกไม่ควร

“ผมเห็นเจียบมาดักพักแล้ว เลยมีอะไรอยากจะบอกครับ”

“อะไรคะลูก” คนเป็นแม่ที่เครียดกว่าใครถามขึ้น

เหนือดินสอตากับพ่อ ก่อนจะบอกบางสิ่งอย่างจริงจัง

“ผมเป็นเกย์ครับ”

“แกอย่ามาอ้าง ฉันไม่ตกลง!”

คนที่ไม่ได้โกหกแต่บอกไม่หมดยืมบาง ก่อนจะบอกอีกครั้ง

“เป็นจริง ๆ เคยมีแฟนผู้ชาย เฮีย่านารู้”

น่านฟ้าที่อยู่ ๆ ก็ถูกโยนขึ้นใส่หลังตาด้วยความอ่อนใจ แต่พอ
ลืมตามาเห็นพ่อจ้องเขม็งจึงจำต้องพยักหน้าเบา ๆ เพราะไอน้องชาย
ตัวแสบมันเคยมีแฟนผู้ชายจริง ๆ แต่ก็เชื่อว่าไม่เคยมีแฟนผู้หญิง

เขาไม่คิดว่ามันจะยกเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นข้ออ้างในการเอาตัว
รอดขำมัน

ในขณะที่แม่ซ็อก พ่อกำลังรู้สึกประหลาดใจ พี่ชายก็เอาแต่
ส่ายหน้า เพราะการแก้ไขสถานการณ์ของน้องชายไม่ใช่เรื่องที่ฉลาด
นัก

คนเป็นพ่อที่เกลียดการโกหกขึ้นหน้าลูกชายคนเล็ก ก่อนจะ
ประกาศกร้าว

“เออ ได้ จันนัดดูตัวกับผู้ชาย!”

“ฮะ...”

“แกต้องแต่ง ไม่ว่ากับแมวตัวไหนก็ตาม!”

“บ้าไปแล้วเหอะ” ไม่ถามคนที่เล่าไปพิมพ์งานไป
ทำทางหงุดหงิดจนเคาะแป้นพิมพ์เสียงดังลั่นออฟฟิศ

“ฮ่า ๆ” เดียว เพื่อนอีกคนเอาแต่หัวเราะจนท้องคัดท้องแข็ง

ก็พอรู้อยู่ว่าพวกครอบครัวคนรวยมันมีอะไรเหนือความคาด
คิดอยู่เยอะ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเพื่อนตนจะฉีกออกไปในแนวทางนี้ จะ
ว่าตลกก็ใช่ น่าปวดหัวก็ใช่อีก

“แล้วมึงก็ไปวิ่งหนีเขาอะนะ สุดท้ายก็ต้องไปหาอีกอยู่ดี”

“เออ ชี้เกียจคุย”

“ฮ่า ๆ อะไรวะ แล้วคุณดูตัวเขาจะไปหามาจากไหน น่าจะยาก
นะ ครอบครัวคนจีนที่พาลูกไปดูตัวผู้ชาย ฮ่า ๆ” คนที่กำลังนั่งทำ
บัญชีถามออกมาแล้วหัวเราะร่วน

“พวกมึงน่าจะรู้จักป้ากวนนะ”

ไม่ที่นั่งหัวเราะมาตั้งแต่ได้ฟังเรื่องสยองจากเพื่อนนึกถึงบุรีที่
มีชื่อเสียงตั้งแต่สมัยที่พวกเขาเรียนมัธยม ตอนนั้นพ่อของเหนือดิน
เป็นเศรษฐีหนุ่มที่กำลังมาแรง พ่วงด้วยครอบครัวที่อบอุ่นน่ารัก
ท่านชอบมาแจกทุนการศึกษา ขนมน้ำมันพิเศษให้เด็ก ๆ บ่อย ๆ
จนแทบไม่มีใครไม่รู้จัก

ชื่อเสียงของพ่อนำชื่อเสียงมาให้ลูกด้วย ไม่มีใครไม่รู้จัก
น่านฟ้าและเหนือดิน และนั่นยิ่งทำให้พวกเพื่อนระดับชั้นเดียวกัน
ยิ่งจับตามองเหนือดิน

“คนรวยนี่มันบันเทิงจังวะ อย่างกับในละคร” เดียวสายหน้า
ไปมา

“กูถึงไม่ชอบไง”

“คนจะไม่ชอบได้ต้องเคยรวยก่อน กูก็อยากไม่ชอบบ้าง”
เดี๋ยวบอกลิตดลก

“คนเราไม่มีใครพอใจในสิ่งที่ตัวเองเป็นหรอก” ไม่เสริม
เหนือดินที่เคยเข้าถึงยากในตอนนั้น อันที่จริงก็เป็นแค่คน

คนหนึ่งที่มีเรื่องวุ่นวายใจเต็มไปหมด

“มึงด้วย” ไม่บอกคนที่หลาย ๆ คนคงจินตนา

“มีที่ไหนพ่อให้มาสองร้อยล้าน แต่มาทำงานสองหมื่นกับพวกกู”

“กู...ไม่รู้วะ” คนที่กำลังตามหาความหมายของชีวิตถอนใจยาว

เขามั่นใจว่าไม่ได้ขาดกำลังใจในการใช้ชีวิต แต่ไม่รู้ว่าจะควรจะทำยังไงต่อไปกับเรื่องราวในตอนี้ สำหรับเขาแล้วเงินและความสำเร็จ...มันเป็นสิ่งที่ยังเข้าไม่ถึง

แต่ที่พ่ออ้างว่าเขายังใช้เงินที่บ้านอยู่ก็เพียงไม่ออก ทั้งอาคารพาณิชย์คู่นี้ที่ด้านล่างเอาไว้ทำออฟฟิศ ส่วนด้านบนปล่อยเช่าแล้วไหนจะรถของบริษัที่เพิ่งออกมา ก็ตั้งต้นมาด้วยเงินของพ่อทั้งนั้น...แม้จะเป็นเงินที่ให้เขาแล้วก็ตามที่

เหนือดินอยากทำบริษัทกับเพื่อนให้มันโตไปเรื่อย ๆ มากกว่าไปรับผิดชอบโปรเจกต์สองร้อยล้านของพ่อที่ดูเกินตัวไป

“แต่กูไม่เข้าใจ กูนี้กว่ามึงสนิทกับครอบครัว...” ไม่กอดอก เพราะมันเหมือนมีอะไรที่เขาไม่รู้

พวกเขาเรียนมัธยมด้วยกันมาหกปี แม้ตอนนั้นจะยังไม่สนิทเท่านี้ ภาพเหนือดินที่เขาเคยเห็นก็ไม่คล้ายแบบนี้แม้แต่ินิด

“ก็สนิท ถ้าในฐานะลูกและน้องชาย”

“ยังงั้นวะ”

“ช่างเถอะ” เหนือดินส่ายหน้า

เท่านั้นเพื่อน ๆ ก็รู้ว่าไม่ควรถามต่อ

“ถ้าคิดไม่ออกก็ไปเที่ยวดีกว่า จะได้หายเซ็ง” เดียวลุกขึ้นมา

ตบไหล่เพื่อนพร้อมกับยิ้มล้อ

“หรือไม่ก็ลองมีความรัก จะได้ไม่ต้องไปดูตัว ความรักที่แปลว่าคุณอะ...อะไรนะ”

เพราะรู้ว่าถูกล้อ ชายตัวสูงจึงมองเพื่อนพร้อมกับตะขามันไปหนึ่งที่

“ไอ้หานี้”

“ฮ่า ๆ แล้วคุณเขาหายไปไหนวะ”

north* : คุณอนันครับ

north* : ขาข้างที่เจ็บดีขึ้นยัง

ที่จริงมันไม่ใช่เรื่องที่ดีเลยกับการหักไปหาลูกค้าหลังจากจบทริปเดือนก่อนหน้าเพื่อถามเรื่องส่วนตัว แต่ก็อดเป็นห่วงไม่ได้ เพราะตอนนั้นเหน็ดเหนื่อยทำอะไรมาเกินกว่าความสัมพันธ์ระหว่างคนจัดทริปกับลูกค้าไปเยอะเลย

ชายหนุ่มผู้กลายเป็นจุดวางสายตาของเพื่อนยกไหล่ ก่อนจะบอกลียงเบา

“คุณหนูที่ไหนจะมาเอาไกด์จ๋า ๆ วะ” คนพูดนึกถึงตอนที่ถูกปฏิเสธซึ่ง ๆ หน้า และแชตที่ถูกอ่านแต่ไม่มีข้อความตอบกลับมา ทำทางน้อยใจของลูกค้าคุณบุรีทำเอาเดียวเบ้าปาก

“เขาก็เอนะตอนนั้น แต่ไม่คบ” คนที่ได้รู้ว่าลูกค้ากับไกด์กินปากกันจนมันแผล็บในทริปขึ้นภูกระดึงเบ้าปากแรง

“ไอนี้ะ ให้กำลังใจกันบ้าง”

“อันนี้ก็หุดหู่จริง” ไม่บอกเหน็ดเหนื่อยด้วยเสียงเรียบ ๆ เพราะ

ท่าทางเพื่อนจะขอบคุณอนันคนนั้นจริง ๆ

“แต่ถ้าเขารู้ว่ามึงเป็นลูกคุณบุรี อาจจะเอาก็ได้นะเฮ้ย” คนเชียร์ยังคงเชียร์ แม้จะรู้ว่าคงยาก

“งั้นก็ไปขอบฟอกถูเถอะ อย่ามาขอบกู” คนที่เกิดมาไม่เคยหน้าชาเพราะคนที่ชอบไม่ตอบแชตส่ายหน้า

ที่จริงไม่ได้คาดหวังอะไรเลยกับความสัมพันธ์บนเขา แต่ก็ไม่ได้คิดว่าผ่านมาเกือบเดือนแล้วยังนึกถึงคุณอนันน่าบิบบคนนั้น จนเปลื่อย้มออกมา

“แล้วถ้าป้ามึงเอาคุณอนันมาดูตัว มึงจะแต่งไหม” เดี่ยวถามจ้ใจดำคนที่นั่งหน้าเชิงมาตั้งแต่เช้า เพราะช่วงนี้ดูเหมือนจะไม่มีอะไรได้ตั้งใจเหนือดินสักอย่าง

คนที่ถูกบังคับให้ไปดูตัวอีกโหล่ ก่อนจะหันมาสนใจจอคอมพิวเตอร์ดั้งเดิม

“เอามาให้ได้สิ กูจะแต่งให้”

“ฮ่า ๆ สุดวะ” เพื่อน ๆ พากันหัวเราะขำ

“ไม่รู้เลยว่าสิ่งที่เหนือดินพูดออกมาจะเกิดขึ้นจริง ๆ

ดูเหมือนบนโลกนี้ไม่มีอะไรที่บุรีทำไม่ได้...

“ชื่ออนัน ใช้นำนันได้”

“ผมอายุยี่สิบสอง”

“ผมอกหักครับ”

“คุณไกดี้ อ้อ ขอบจุบจัง ผมจะเสร็จ...”

...

ภาพของคนตัวขาว แก้มแดง ยอดอกแดง ๆ ปรากฏขึ้นในหัว

ทุกขณะที่สบตากับชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงกลางโต๊ะกลม ในห้องอาหารจีนแห่งหนึ่ง

เหนือดินเชื่อว่าคงไม่มีใครทำตามสิ่งที่พ่อตนต้องการ แต่ตอนนี้เขาหันหาข้ออ้างและทางออกไปจากตรงนี้ได้เลย เพราะนัดดูตัวของพ่อเกิดขึ้นจริง มีคนมาจริงๆ และคนที่มากไม่ใช่คนอื่นไกล เป็นคุณลุงรงค์ที่ทำธุรกิจดันปาล์มที่ภาคใต้

เหนือดินไม่ได้เจอ รงค์ ปรีสุตมมงคล และอำมาของบ้านนั้น มาเกือบยี่สิบปี ทุกคนรับไหว้เขาด้วยท่าทางยิ้มแย้ม ทว่ามีคนที่เขาเพิ่งได้เจอเมื่อไม่นานนี้อยู่ด้วย...ซึ่งใครคนนั้นคือคนที่เจอกันบนเขาเมื่อเดือนก่อน

แถมตอนนั้นก็ไม่ใช่การเจอธรรมดา... แต่เจอกันไปหลายยกจนเดินแทบไม่ไหว

“นั่งเลยลูก โตขึ้นเยอะมากเลยเจ้าเหนือดิน ไม่เหมือนเดิมสักนิด ถ้าเจอกันข้างนอก ลุงคงจำไม่ได้เลยลูก”

“อา...” เหนือดินนั่งลงข้างแม่ตน พร้อมกับยิ้มให้ผู้มีศักดิ์เป็นลุง ทั้งๆ ที่ใจเต้นตึกๆ แต่ดวงตาก็เอาแต่มองบางคนไม่วางตา

“อำมารักยังแข็งแรงมาก ๆ เลยนะครับ” เหนือดินทักหญิงสูงวัยที่ไม่ได้เจอนานมาก ๆ แต่ยังจำได้ดี เพราะเคยได้ของอั้งเปาที่มีเงินหลายพันบาท

“ฮะ...” นั่นคือเสียงที่ดังมาจากคนที่นั่งอีกฝั่งหนึ่ง...

“ระ...รู้จักกันหรือป้า”

“เออสิ รู้จักพ่อมันมาตั้งแต่สมัยเรียน หนูก็รู้ว่าเจ้าสัวบุรีเป็นเพื่อนป้า”

“...”

เหนือดินสบตากับใครคนนั้น เขาไม่เคยรู้เลยว่าลุงรงค์มีลูกชาย แต่พอคิดไปคิดมา เขาเองต่างหากที่ไม่ค่อยสนใจความเป็นไปของคนรอบตัว

“นี่อานัน อัน ปีนี้อีจะสามสิบแล้ว ยังไม่ได้แต่งงานเลย อีเป็นเกย์” อาม่าเฉลยหมดเปลือก

“ออกหักก็เก่งอ่า...” อาม่าหันมาว่าหลานชายตัวเอง เห็นว่านอนนอกหักมาเป็นปี วันนี้ได้โอกาสมาเมืองกรุงทั้งที เลยลากมากินข้าวด้วยกันเสียเลย

เหนือดินขมวดคิ้วแน่น ข้อมูลพวกนี้มันเหมือนทะเลาะผู้ชายออกหูขวา ไม่เข้าสมองเขาสักนิด ซึ่งนอกจากสงสัยแล้วเจ้าตัวก็ไม่ได้มีท่าทางต่อต้าน ทำให้บึ้งมองด้วยความสนใจ

“ไม่เคยเจอสินะ นี่อานัน ลูกเอง”

ชายหนุ่มที่สมัยเด็กอยู่แต่ที่หาดใหญ่ทำตาโต เพราะไม่เห็นป้าเคยบอกเลยว่ารู้จักกับคนคนนี้ด้วย

แถมตอนนั้นชายตรงหน้ายังบอกว่าเป็นแค่ไก่จั้นๆ แล้วไหนตอนนี้โผล่มาอยู่ตรงหน้า ถึงทรงผมกับหมวดจะแปลกตาไปหมด แต่เพราะเคยจับและเอาเข้าปากไปแทบทุกส่วน สบตากันจนละลายรวมถึงจูบกันจนจนจำเผลอที่ขมับได้ มันเลยหลอกตัวเองไม่ได้ว่าไม่ใช่คนเดียวกัน

“อานัน นี่เหนือดิน น้องชายน่านฟ้า น่านฟ้าที่ลือเคยเล่นด้วยตอนเด็ก ส่วนเหนือดินตอนนี้น่าจะยังไม่โต”

คนที่อาม่าพามากินข้าวอ้าปากเหวอ น่านฟ้านะเขารู้จัก เคยเจอครั้งหนึ่งตอนเด็กมาก ๆ แต่ไอ้คนนี้ไม่เคยเจอกันเลย ทำเอาอึ้งจนพูดไม่ออก

“หล่อละซี หล่อกว่าคนเก่าอีกละซี” อาม่าสะกิดคนที่มอง
ลูกชายบุรีนิง

“อาม่า!”

หนึ่งคนอัปปากด้วยความซึ้ง อยากจะวิ่งหนี ส่วนอีกคน
ขมวดคิ้วพร้อมกับประมวลผลข้อมูลในหัวด้วยความงงงวย

เมื่ออยู่ๆ คนที่แนะนำตัวกับเขาว่าชื่อ้องนั้น อายุยี่สิบสอง
บ้านอยู่กรุงเทพฯ เหมือนกัน ก็โผล่หน้ามานั่งอยู่ตรงนี้ มันสับสน
จนไม่รู้ว่ามีอะไรที่จริงบ้าง

“อะ...อนันหรือ” เหนือดินทำหน้าที่ไม่อยากจะเชื่อเมื่อโดน
ความจริงตีแสบหน้า

อาม่าบ่นว่าหนุ่มสาวสมัยนี้ห่วยไม่ดี ก่อนจะโบกมือไปมา

“อันอัน อีชื่ออันอัน อนันอะไรเล่า”

คนที่ไม่ได้ชื่ออนันยิ้มแหยๆ ก่อนจะยกมือขึ้นแล้วบอกเสียง
เบา

“อันอันจ๋า”

“...”

CHAPTER 1

หลังจากนั้นหนึ่งเดือน

ก่อนหน้านั้นหนึ่งเดือน

ใครบางคนบอกว่าเงินคือทุกอย่าง แต่สำหรับ ‘เหนือดิน’ ที่เกิดมาบนกองเงินกองทองแล้ว เขาไม่สันทานแนวคิดนั้น ตั้งแต่เด็กเขาถูกเลี้ยงมาแบบสปอยล์ แม่แทบจะประเคนทุกอย่างในโลกมาให้เพียงพอเพราะเป็นลูกชายคนเล็ก

พอเริ่มรู้ความก็อยากมีนาฬิกาข้อมือและรถหรูแบบที่พ่อแม่ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นก็ไม่เกินเอื้อม โตมาหน่อยก็อยากมีสาว ๆ หนุ่ม ๆ รอบกาย ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องยาก หากจะเลือกใครมาสักคน เขาอยากใช้ชีวิตเพื่อฝันแค่ไหนในโลกทุนนิยมก็ไม่ได้ยากสำหรับลูกชายคนเล็กของเจ้าพ่อแห่งวงการอสังหาริมทรัพย์เลย

เหนือดินเคยเข้าใจว่าทุกอย่างนั้นซื้อได้ด้วยเงิน กระทั่งวันที่แมวดำตัวโตซึ่งผูกพันกันจากไปด้วยโรคบางอย่าง ที่ต่อให้ใช้เงินมากมายเพียงใดก็รักษาไว้ไม่ได้ เขาจึงวางหลาย ๆ อย่างที่แบกอยู่บนไหล่ลงอย่างง่ายดาย

เหนือดินมีชีวิตที่ค่อนข้างสุดโต่ง ยิ่งโต สิ่งใดที่ใช้เงินซื้อมาได้ โดยง่ายก็แทบจะไร้ค่า นอกจากปัจจัยสี่เขาก็แทบไม่ใช้เงินไปกับสิ่งฟุ่มเฟือย และเริ่มขัดแย้งกับครอบครัวในสิ่งที่ต้องการจะให้

เขาเคยสนิทกับพ่อมาก พ่อเป็นเหมือนฮีโร่และไอดอลที่อยากจะเดินตามรอย ทว่าเหตุการณ์บางอย่างก็ทำให้แนวคิดของเหนือดินเปลี่ยนไป เช่นเดียวกับพี่ชาย เขาเคยสนิทกับพี่ชายมาก แต่พ่อได้แยกห่างในตอนที่ย้ายมาวิทยาลัย แคมโดนเปรียบเทียบกับคนเป็นพ่อหนักเข้า เขาก็ยิ่งรู้สึกเหมือนตัวเองแปลกแยกเข้าไปทุกที

ชายหนุ่มวัยยี่สิบสามปีผู้ไม่ติดต่อกับที่บ้านตั้งแต่เรียนจบปิดชี้เกียดตอนที่มองตัวเองหน้ากระจก หน้าหนาวแต่อากาศร้อนอบอ้าวของเมืองหลวงประเทศบ้านเกิดทำให้เขายิ้มออก เหนือดินชอบมันมากกว่าอากาศแห้งและเย็นที่ลอนดอน

“ฉันมีงบให้แกสองร้อยล้าน ต้องเอาไปทำรีสอร์ทที่เกาะให้สำเร็จ”

เหนือดินมองแซตจากคนเป็นพ่อ ก่อนจะกดสลัมมาที่แอปพลิเคชันของธนาคารแห่งหนึ่ง เขามองจำนวนเงินสองร้อยล้านบาทถ้วน คิดไม่ตกว่าจะทำยังไงกับมันดี แต่หลังจากคิดหัวแทบแตกอยู่ห้านาที ก็บริจาคส่วนหนึ่งให้องค์กรการกุศล นอกจากนั้นก็เก็บเข้ากองทุนเพื่อเกษียณ

“เท่านี้ก็เงินใช้ยันตาย” ชายหนุ่มตัวโตพึมพำ อันที่จริงคาดว่าใช้จนตายก็คงไม่หมด

เขามองหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่มีข้อความถามว่า ‘คุณ
บริจาคให้มูลนิธิเพื่อเด็ก ต้องการลดหย่อนภาษีหรือไม่’

เหนือดินกด ‘ไม่’ ก่อนแบกเป้ขึ้นหลังแล้วออกจากคอนโด
ใจกลางเมือง

**“มาแล้วประธานบริษัท” ไมโบกมือทักทายคนที่หายไป
หลายสัปดาห์**

ชายตัวโตสูงเกือบร้อยกิโลกรัม ผิวสีแทนคล้ำแดด ตาเรียววิ
จณดู จมูกเขียดโด่ง รอบปากหยักมีไรหนวดเคราสีเข้ม ผมเผ้าก็ยาว
จนเจ้าตัวต้องมัดไว้ แต่ถึงแบบนั้นก็บดบังความน่าสนใจไม่ได้

“ประธานหาอะไร” เหนือดินวางกระเป๋าเลิกลง ก่อนจะนั่งลง
ข้างๆ ชายตัวสูงเพรียวที่กำลังเตรียมของสำหรับพุงนี้เข้า

หากเทียบกับเพื่อนที่นี่ เขาเป็นรุ่นน้องและลูกน้องดี ๆ นี่เอง

“ฟิตพอยัง” เดียวถามคนที่เพิ่งหายจากไข้หวัดใหญ่ นอนอยู่
โรงพยาบาลหลายวันก็ดันไม่ให้เพื่อนไปเยี่ยม แล้วถ้าไม่ได้เจอกัน
ที่ยิมก็คงไม่รู้ว่าจะหายป่วยแล้ว และบอกว่าจะมาทำงานในสัปดาห์นี้
เลย

ไมและเดียวคือเพื่อนสมัยมัธยมของเหนือดิน พวกเขารู้จัก
กันมานาน แต่ก็เพิ่งมาสนิทกันก่อนทำบริษัทนำเที่ยวด้วยกันไม่
นาน

“ถึงจะเพิ่งหายป่วย แต่ฟิตกว่ามึง” คนตัวโตตอบกลับหัวเราะ
ก่อนจะเดินมาดูแลแผนงาน

“รอบนี้ภูกระดึงนะ ของครบยังไม้”

“ยังวะ ยาวางตัวหมดอายุ ต้องซื้อกล่องปฐมพยาบาลใหม่”

จุดเริ่มต้นของบริษัท ‘ทัวร์ทรี’ บริษัทนำเที่ยวเล็กๆ นี้เริ่มขึ้นตอนที่เหน็ดเหนื่อยกลับมาเที่ยวไทยหลังจากพักเบรกจากการเรียน เขาหักมาหาไม้อูซึ่งใช้เวลาว่างในการไปออกทริป ขึ้นเขา เทียวทะเล ส่วนเดียวเปิดเพจท่องเที่ยวมาสักพักหนึ่งแล้ว

คอนเทนต์แรกหลังจากลองไปเที่ยวด้วยกันของพวกเขาเป็นที่สนใจของหลาย ๆ คน เลยมีผู้ติดตามเพิ่มขึ้นเพราะชอบบรรยากาศตอนที่พวกเขาไปแอ่งก้อด้วยกันแบบคนที่ไม่ได้เจอนาน เพราะตอนนั้นพวกเขายังไม่ได้สนิทกันด้วยซ้ำ

หลังจากนั้นไม่จึงลองจัดทริปขึ้นดอยสองวันหนึ่งคืนสำหรับคนที่ไม่มีเพื่อนไป ปรากฏว่าผลตอบรับดีมากจนต้องจัดทุกเดือน ขึ้นอยู่กับว่าช่วงนั้นที่ไหนน่าเที่ยว

จากเดือนละครั้งก็กลายเป็นเดือนละสองครั้ง จากที่ทำสนุก ๆ พวกเขาก็ทำมันเป็นงานเสริม กระทั่งเหน็ดเหนื่อยจนจบจึงช่วยกันจัดตั้งบริษัทขึ้นมา กลุ่มเป้าหมายคือคนเมืองที่ชื่นชอบธรรมชาติไม่เคยไป ไม่มีเพื่อนไป แต่ก็ไม่ออกไปคนเดียว คนที่ไม่อยากหาข้อมูลเอง และคนที่อยากมีเพื่อนร่วมทริปเพื่อความปลอดภัย

ที่ผ่านมา แม้รายรับไม่ได้มากมาย แต่สำหรับคนที่ชอบเที่ยวอยู่แล้ว ก็เหมือนเป็นกำไรเสริมจากงานประจำ ส่วนคนที่เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศยังไม่ขอรับค่าตอบแทน เพราะเพิ่งได้มาช่วยเพื่อน หลังจากก็กลับไปเรียนต่อเป็นปี

ถึงแบบนั้นเพื่อน ๆ ก็ไม่ได้คิดว่าอีกฝ่ายเอาเปรียบ เพราะเหน็ดเหนื่อยเป็นคนจัดการเรื่องจดทะเบียนบริษัท และทำออฟฟิศให้ โดยที่ไม่ต้องเสียค่าเช่า

“ที่จริงมึงไม่ต้องไปก็ได้นะ แค่ภูกระดึง ไม่ยากขนาดที่ต้องมี

สตาฟฟ์สามคน เจ้าหน้าที่อุทยานเพียบ เพราะอาทิตย์หน้ามึงต้องไปทริปดำน้ำหลิเปะนี่” เดียวบอกคนที่เพิ่งหายป่วย

พอเหน็ดเหนื่อยกลับมาช่วย จากที่ออกทริปได้แค่วันหยุด ก็เริ่มมีทริปวันธรรมดาที่เหน็ดเหนื่อยจะต้องดูแลคนเดียวด้วย

“กูยังไม่เคยขึ้นเขาช่วงปลายฝน”

“เออ มันเคยไปแต่หน้าหนาว คงอยากลองตอนทากเยอะๆ”

ไม่ว่า

“ครั้งนี้สามวันสองคืน กูทำแพลนเสร็จแล้ว อยู่ในแฟ้ม มึงดูได้เลย” เดียวบอกคนที่เพิ่งมาถึง

“ทุกคนคอนเฟิร์มแล้ว จั๊นเดียวสร้างกลุ่มแชต แล้วเรียกสมาชิก” ไม่บอกบ้าง

“ก็คนจะรอบนี้” คนที่กำลังช่วยแพ็กของจำเป็นถามถึงทริปวันพรุ่งนี้

“สิบสาม รวมพวกเรา”

“โอเค”

แรกเริ่มเหน็ดเหนื่อยไม่ได้ชอบเที่ยวหรือชอบธรรมชาติขนาดที่คิดว่าจะทำมันเป็นอาชีพ แต่หลังจากได้ขึ้นดอยกับไม้และเดียว แม้มันจะลื่นและลำบาก ทุกอย่างที่เขาเจอแทบจะไม่สามารถควบคุมได้ แต่เขากลับชอบตรงที่มันไม่ต้องคิดอะไรมากมาย แค่แก้ปัญหาเฉพาะหน้าให้รอดพ้นไปวันต่อวัน

นั่นทำให้เขารู้สึกถึงความมีชีวิตเป็นครั้งแรก...หลังจากที่รู้สึกว่างเปล่าอยู่นาน

เขาไม่เคยรู้สึกตื่นเต้นยามที่ได้ของแพงหรือรู้สึกอึดอัดยามที่ลิ้นรबरสอาหารชั้นสูง แต่กลับรู้สึกมีชีวิตชีวายามที่ผิวได้สัมผัสกับ

แดดและลม

“แล้วกลับมาจะทำอะไรวะ พ่อมึงรู้ยังเนีย” ไม่ถามคนที่แบกของขึ้นหลังรถกระบะ

พวกเขาจะเดินทางด้วยรถตู้หนึ่งคัน และกระบะสี่ประตูอีกหนึ่งคัน

“นั่นสิ...” คนที่กลับไทยมาแบบไม่บอกใครแถมเพิ่งโอนเงินที่พ่อให้มาทำงานไปเก็บตอปลางคิดไปด้วย

“กูนึกไม่ออกเลย มึงช่วยหน่อย”

“แต่งงาน มีลูก ใช้เงินพ่อเที่ยวกับเมียลูก นั่นคือความฝันของกู” เดียวบอกพร้อมกับยกไหล่

“เงินมันไม่ใช่ของกู” เหนือดินส่ายหน้า ก่อนที่ไม้จะกอดอกมองคนที่ผิวเข้มจัด ต่างจากตอนเด็ก ๆ ที่เป็นไอ้ดีขาวหน้าเหวี่ยง

“แต่มึงเปลี่ยนไปเยอะนะ”

“อือ จริง” เดียวเห็นด้วยกับไม้

สมัยเรียนโรงเรียนชายล้วน พวกเขาอยู่คนละกลุ่ม ในโรงเรียนเอกชนมีทั้งกลุ่มคนที่ฐานะปานกลาง รวยน้อย รวยมาก เหนือดินอยู่ในกลุ่มโคตรรวย เพียงอายุสิบแปดก็ขับรถหรูมาโรงเรียนเองแล้ว ไม่ต้องพูดถึงนาฬิกาแบรนด์หรูที่สวมมาไม่ซ้ำ

ตอนนั้นแม้จะเป็นเพื่อนร่วมชั้น แต่ก็แทบไม่ได้คุยกัน หลังจากนั้นก็แยกย้ายกันไปเรียนต่อในรั้วมหาวิทยาลัย เพิ่งได้กลับมาคุยและสนิทกันก็ปีที่แล้วนี่เอง

เหนือดินยิ้มขำ พลังนึกไปถึงสมัยเป็นเด็กเปรตที่อวดรวยกว่าใคร

“หรือการไปอยู่ต่างประเทศมันลำบากวะ แบบที่ลูกคนรวย

ขอให้ลูกไปใช้ชีวิต”

“ไม่หรอก คุณไม่ได้ชอบอะไรแบบนั้นแล้ว” เขาส่ายหน้า

“แล้วชอบอะไร”

“นั่นสิ”

เรื่องที่ว่าชอบอะไร กลับมาไทยจะทำอะไร ทุกวันนี้ก็ยังไม่รู้เหมือนกัน

“หรือมีใครไปบวช หาแก่นแท้ของชีวิต” เดียวเสนอ

“อย่า ก่อนหาแก่นแท้ ช่วยกันทำงานผ่อนรถกระบะคันแรกของบริษัทก่อนครับ” ไม้ว่า เพราะเพิ่งไปออกรถในนามบริษัทมาเหนือดินหัวเราะ เขาสนุกกับการทำงานนี้มากจริง ๆ

“คุณอยากทำให้บริษัทเรายังยืนวะ มันยังไม่รวยหรอก แต่มันไปได้” คนพูดยังนึกไม่ออกว่าจะทำยังไงกับมันดี เพียงแต่อยากทำสิ่งที่ชอบก่อนไปทำอย่างอื่น

ไม้ยิ้ม เพราะตอนที่ทำสองคนกับเดียว พวกเขายุ่งหัวหมุน นึกอะไรดี ๆ ไม่ค่อยออก แต่พอเหนือดินกลับมาช่วย ก็ช่วยได้มากไม่ว่าจะเรื่องระบบหลังบ้าน การรับลูกค้า การซื้อรถลดหย่อนภาษี การทำบัญชี และอะไรอีกมากมาย ซึ่งดูก็รู้ว่าอีกคนอยากให้บริษัทเล็ก ๆ ของพวกเขาเติบโตขึ้นจริง ๆ

“พี่มีมีข่าวอีกแล้ว” อยู่ ๆ เดียวก็ชี้ไปที่โทรทัศน์ในออฟฟิศของพวกเขา

เหนือดินมองภาพข่าวบันเทิงที่ไม่ได้บันเทิงแม้แต่หน่อย พี่ชายเขาดูเหมือนจะมีเพื่อนในวงการดาราเยอะ ซึ่งสังคมนั้นก็ไม่ได้กว้างนัก

“ไฮโซน่าน” เดียวว่า ก่อนจะหันมาหาเพื่อน “นี่ก็ไฮโซเหนือ”

“ไม่หรอก ภูเป็นแค่ไกด์ธรรมดา ๆ เทียบเฮียมันไม่ได้สักนิด”

“รายงานตัวนะครับ”

เวลาที่ทุ่มเป็นเวลานัดหมายของลูกทัวร์ในทริปวันนี้ พวกเขา
ชนของขึ้นรถตั้งแต่เย็น ส่วนรถตู้มารับคนตามเวลา ลูกค้าในทริปนี้
ส่วนหนึ่งเป็นลูกค้าเก่าที่พีتر่างกายรอช่วงอุทยานเปิดให้ขึ้นเขา อีก
ส่วนเป็นคนวัยทำงานที่อยากออกนอกเมืองบ้าง แต่มีอยู่คนหนึ่ง
เหมือนหลุดมาจากไหนไม่รู้

“คุณ...อนันนะครับ” เหนือดินอ่านชื่อจากกระดาดที่พิมพ์
ออกมาพลางมองคนที่สูงเท่าคางเขา

“อา ครับ”

แม้จะไม่ได้ชอบตัดสินใคร แต่ผิวขาวจัดเหมือนไม่เคยออก
แดด แขนก็ดูนุ่มนวล เหมือนไม่มีกล้ามเนื้อ ได้ตาล้ำเหมือนเด็กติด
เกม ปากอ้อมคว่ำลงส่งผลให้หน้าตาดูเหมือนหยิ่ง มาพร้อมกับชุด
นอนหมีขนฟู แกรมท่าทางของคุณอนันยังดูแปลก ๆ ทำให้เหนือดิน
เปลอชมวดคิ้ว

เหนือดินที่รับหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยขานชื่อคนต่อไปจน
ครบ ก่อนจะเรียกทุกคนขึ้นรถ ขณะที่ภายในใจได้แต่หวังว่าคนตรง
หน้าจะไม่สร้างปัญหาให้ทริปนี้

“พยายามนอนบนรถให้ได้เยอะที่สุดนะครับ เพราะพอไปถึง
ภูกระดึงแล้ว เราจะแจกข้าวเช้า ให้เข้าห้องน้ำ แล้วขึ้นเขาเลยครับ”

เสียงขานรับดังขึ้นด้วยความสดใสจากทุกคน ยกเว้นเพียงคน
ที่เหนือดินลอบมองอยู่ไม่ไกล

รถตู้ที่เช่ามามีคนขับสองคนคอยสลับหน้าที่กัน ซึ่งคุ้นเคยกันดีเพราะทำงานร่วมกันมานานปี ส่วนรถกระบะ พวกเขาสามคนสลับกันขับคนละไม่ถึงสามชั่วโมง พอมาถึงที่หมายก็รวบรวมของให้ลูกหาบ ส่วนลูกทัวร์ให้แบกแต่ของส่วนตัวที่จำเป็นต้องพกติดตัว ส่วนน้ำ ยา และของกินเล่นระหว่างทางเป็นหน้าที่ของทั้งสามทุกอย่างรวดเร็วและเป็นระบบ ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ทุกคนก็พร้อมที่จะเดินขึ้นเขาแล้ว

ความสนุกของการมาท่องเที่ยวแบบนี้คือการได้เพื่อนและประสบการณ์ใหม่ๆ พวกเขาให้ทุกคนแนะนำตัวและทำความรู้จักกัน จากนั้นก็แจกบัตรคล้องคอ ก่อนจะเริ่มเดินขึ้นตอนแปดโมงเช้าพอดี

“วันนี้มีฝนตอนบ่าย วิวขึ้นก็ดีครับ” เจ้าหน้าที่อุทยานบอกพร้อมกับยิ้มให้คนกลุ่มใหญ่

เหนือดินตกทายฟ้าๆ เจ้าหน้าที่บางคนที่ย้ำกันได้ ก่อนจะรอบเป็นคนเดินปิดท้าย แค่นานที่แรก เหนือดินก็ต้องชมวดคิ้วมองลูกคำที่เดินรั้งท้าย

ใครคนนั้นคือคุณอนันซึ่งดูเหมือนไม่พร้อมกับการมาเที่ยวครั้งนี้สักนิด ชุดที่คุณเขาสวมคือกางเกงขาสั้นๆ และเสื้อแขนยาวตัวหนา รองเท้านั้นก็ดูจะแข็งเกินกว่าจะเดินสบาย

“คุณอนันครับ กางเกงวอร์มหนาไปนะครับ มีกางเกงเปลี่ยนใหม่ แล้วรองเท้ายกก็ไม่เหมาะเลย” เหนือดินรีบเดินเข้าไปถาม เพราะถึงที่นี่จะอากาศเย็น แต่เดินไปสักพักก็จะร้อนมากๆ แถมกางเกงขาวพุนั้นยังดูหนักและไม่กระชับอีก

คนที่ดูเหมือนถูกบังคับให้มาหันมาหาชายตัวโตด้านหลัง

ก่อนจะขึ้นไปยังกระเป๋าดตัวเองที่อยู่ด้านล่าง

“มีขาสั้น แต่อยู่ในกระเป๋าคะ รองเท้าไม่มีแล้ว”

“ตอนเช้าหนาว แต่สักพักจะร้อนแล้วนะครับ” ทุกครั้งก่อนออกทริป พวกเขาจะส่งข้อมูลและรายละเอียดการเตรียมตัวให้คนร่วมทริปก่อนเสมอ แม้จะบอกอย่างคร่าว ๆ ว่าควรสวมชุดรัดกุม และไม่ได้จำกัดว่าต้องเป็นชุดแบบไหน แต่การเตรียมเสื้อผ้าและรองเท้าให้เหมาะกับการเดินขึ้นเขาก็เป็นสิ่งที่ควรจะต้องรู้ด้วยตัวเองอยู่แล้ว

คนคนนี้...เหมือนไม่เคยออกจากบ้านมาก่อนเลย

“เปลี่ยนไหม เดี่ยวผมเดินลงไปด้วย ลูกหาบขึ้นช้ากว่าเรา”

“ไม่เป็นไร ผมไหว”

เหนือดินพยักหน้ารับ ที่ผ่านมาก็เจอลูกค้าเรื่องมากหรือนิสัยแปลก ๆ อยู่บ้าง จึงไม่คิดว่าจะมีปัญหาหากเจ้าตัวยืนยันเช่นนั้น

พวกเขาเดินตามกลุ่มสุดท้ายที่คุยหัวเราะเสียงดัง อีกคนเดินช้าจนเหนือดินอยากจะบอกให้เดินไวกว่านี้ ทว่าทำได้แค่ชวนคุย เพราะไอ้รองเท้าบูตหนาที่อีกคนสวม มันไม่เอื้อต่อการเดินสักนิด

“เคยเดินขึ้นเขามาก่อนไหมครับ”

“แถม ไม่เคยอะ”

“แล้วคิดยังไงถึงมาครับ”

“ก็...อย่าเพิ่งชวนคุย แสก หายใจไม่ทัน”

เหนือดินแอบชำคนที่เหมือนเด็กมัธยม แต่จากข้อมูลที่ได้รับมา เจ้าตัวน่าจะเรียนจบแล้ว

“ต้องรีบหน่อยนะครับ เพราะฝนจะตก” เหนือดินพยายาม

พูดอย่างใจเย็น แต่อีกคนกลับโบกไม้โบกมือว่าไม่ไหว ทั้ง ๆ ที่เดินขึ้นมายังไม่ถึงกิโลฯ ด้วยซ้ำไป

“ฮือ ลีนอะ”

“ถามจริง ๆ นะครับ ไม่ได้อ่านการเตรียมตัวเลยเหรอ” เขายกมือดันเป้ในจังหวะที่อีกคนเซ พร้อมกับถามอีกครั้ง

“กะ...ก็ไม่รู้สินะ...”

เหนือดินถอนใจเป็นรอบที่นับไม่ได้ แต่ก็ทำได้แค่ดูแลต่อไป

เมื่อขึ้นมาถึงจุดพักในหนึ่งกิโลเมตรแรก คนที่เดินมาด้วยกันก็มีสภาพเหมือนหมาเวลาที่ยืนหอบเพราะความร้อน เหนือดินยืนมองคนที่แก้มแดง หน้าแดง จนต้องถอดเสื้อออกให้เหลือแค่เสื้อสีขาวตัวบางด้านใน

“คุณอนันต์ไหวไหมครับ ถ้าไม่ไหวเราลงกันได้ครับ” เขายื่นผ้าเย็นให้ ก่อนจะดึงแขนคนที่ลงไปนั่งพิงเทียบกับพื้นขึ้นมา หลังจากประเมนแล้ว เขาจำเป็นที่จะต้องถาม เพราะมันเหลืออีกสี่กิโลเมตรครึ่งซึ่งเป็นทางชัน และอีกสามกิโลเมตรครึ่งซึ่งเป็นทางเรียบด้านบน

“แฮก ไม่ จะไป...” คนตอบหรีตามองคุณไกดัดหนดเพิ่ม

“ทำไม คุณจะไม่ให้ผมไปเหรอ”

เหนือดินแอบถอนใจอีกรอบ ถ้าเตรียมตัวมาดีกว่านี้ก็คงไม่ถามหรอก แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องหอบหิ้วขึ้นไปให้ถึง เพราะสำหรับพวกเขาลูก้าเป็นยิ่งกว่าพระเจ้า

“จ้ะเปลี่ยนรองเท้ากันครับ”

“ทำไมอ่า” คนที่นั่งหอบมองรองเท้าบูตของตน ก่อนจะมอง

หน้าชายตัวโตที่ดูขี้เหร่ขึ้นเรื่อย ๆ คุณก็รู้ว่าไม่พอใจที่เขาเดินช้า

“รองเท้าคุณมันเป็นรองเท้าสำหรับหิมะ ถ้าขึ้นเขาที่ไทย ใช้รองเท้าผ้าใบเหนียว ๆ เบา ๆ ดีกว่า”

คนที่ไม่ได้เตรียมตัวมา แต่อยากขึ้นไปถึงด้านบนหน้ามูย และเพราะไม่ชอบท่าทางของคุณโกด์ เลยไม่ยอมเปลี่ยน

“ไม่เอาอะ!”

เหนือดินสปรากับคนที่ดูมดมาก ๆ ถ้าเป็นเพื่อนเขาก็อาจจะบิ๊บแก้มขาว ๆ นั้นแล้วยึดให้มันขาดเหมือนขนม แต่เพราะเป็นลูกค้ำเลยได้แต่สูดหายใจเข้าให้ลึก แล้วออกเดินต่อ

“งั้นก็ลุกครับ!”

“ดึงหน่อยสิ ใครจะไปลุกขึ้น!”

นอกจากอากาศในตอนบ่ายสามโมงจะเริ่มร้อนแล้ว หัวของเหนือดินก็ยังร้อนมากกว่าทุก ๆ ทริป เพราะเมื่อเข้ากิโลมเมตรที่ห้าแล้ว อีกคนก็ยังเดินได้เชื่องช้า เรียกได้ว่าเดินสองนาที่ พักอีกสิบนาที่

แต่เดิมเหนือดินไม่ใช่พวกย่ำคิดย่ำท่า แต่นี่มันช้าเกินไปจนเขาต้องถามซ้ำ ๆ

“ไหวไหมครับ”

“กะ...ก็บอกว่าไหวไง แหก”

ปกติแล้วหากเข้าช่วงโมงที่เจ็ด ถ้าเป็นคนที่ร่างกายแข็งแรงจะไปถึงที่ตั้งแคมป์แล้ว โดยที่ได้พักตามจุดแวะพักทุกจุดโดยไม่เร่งรีบ หากเป็นคนที่ไม่เคยออกกำลังกายหรืออายุเยอะหน่อยก็จะถึงยอดเขาและเตรียมพร้อมที่จะเดินทางเรียบต่อ แต่กับคุณอนัน พวกเขา

เพิ่งเดินเข้ากิโลเมตรที่ห้าซึ่งเป็นทางขึ้นเขาชัน

หากว่าฝนตกลงมาเสียก่อนจะทำให้เดินลำบากขึ้นอีกหลายเท่าตัว

“จั้นมา เร็ว เดียวก็ถึงข้างบน” เหนือดินว่าพลางมองขึ้นไปยังท้องฟ้าที่เริ่มมืดและลมแรง

เขาริบัดนหลังคนที่เดินอยู่ตรงหน้าให้เดินเร็วขึ้น บางจังหวะก็ต้องคว่ำคอเสียไว้ ดูแล้วเหมือนพ่อพาลูกมาเดินเขาไม่มีผิด

ดีไม่มีดี เด็กยังเดินเร็วกว่าคุณคนนี้อีก...

ดูจากการแต่งตัว สร้อยข้อมือ แบรินด์กระเป่าเป้ เหนือดินคิดว่าอีกคนน่าจะเป็นลูกคนรวย ซึ่งนั่นไม่ใช่เรื่องที่เขาสงสัย ในตอนนี้เขาแค่อยากรู้ว่าทำไมอีกคนถึงได้ดันทุรังอยากจะขึ้นเขานัก ทั้งๆ ที่ลงไปมันง่ายกว่า

“ลมแรงจัง ฝนจะตกเหวอ”

“อ้อ ครับ เพราะฉะนั้นต้องรีบ!” เหนือดินยังคงดันหลังอีกคนให้เดิน เพราะตอนนี้ถือว่าชัน แต่หากเทียบกับทางข้างหน้า ก็ถือว่ายังเดินง่ายกว่า

ดูเหมือนลูกทัวร์คนเก่งจะไม่เคยเห็นท้องฟ้ามีดครีမ်และลมกระโชกแรงจนต้นไม้บนเขาเสียดสีกันไปมา ถึงได้หันมาทำหน้าตาตื่น

“ฝนเหวอ เฮ้ย!”

‘เบรีย้ง!’ เสียงฟ้าผ่าจากที่ไกลๆ ทำให้คนที่ไม่เคยเข้าป่าขึ้นเขามาก่อนสะดุ้งโหยง

ในเวลานี้ หลายๆ คนที่กำลังเดินขึ้นและเดินลงต่างเร่งฝีเท้าเพื่อไปให้ถึงที่หมายก่อนฝนตก เหนือดินจึงบอกด้วยเสียงที่เข้มกว่า

ปกติ

“ถึงบอกให้รีบไ้ครับ เดี๋ยว!”

“...” คนที่อแงมาตั้งแต่ต้นหุบปากจับ ขาที่แทบจะไม่มีแรง ธิบจ้ แต่เพราะพื้นรองเท้ามันหนัก จังหวะที่ฟ้าแลบแปลบปลาบ เขาก็ล้มลงตรงซอกหิน แต่โชคดีที่เหนือดินคิดว่าคอเสื้อไว้ทันจึงไม่ หน้าคะมำลงไป

ทว่าขาและข้อเท้าก็ติดอยู่ตรงซอกนั้น...

“นี่ คุณ!”

“ฮือ เจ็บ...”

“แม่...” คนตัวโตถึงกับสับสนเพราะลมเริ่มแรงจนฝุ่นคลุ้ง ทำเอาแทบมองทางข้างหน้าไม่เห็น

เขาดึงกระเป๋าเป้ของอีกคนมาสะพายเอง พร้อมกับสอดแขน ประคองอีกคนเข้ามาชิดตัว

แต่เดิมของที่คนเป็นไกด์แบกก็พะรุงพะรังอยู่แล้ว พอเพิ่มคนที่น้ำหนักมากกว่าเจ็ดสิบกิโลกรัมมาอีกคน แม้จะแข็งแรงแค่ไหน มันก็ทำให้เหนือดินเดินลำบากกว่าเดิม

ในตอนนั้นเองฝนก็เริ่มลงเม็ด พื้นดินที่แห้งเริ่มชุ่มฉ่ำ และในที่มืดก็เปียกชื้น จากที่คอยดันหลัง ก็ต้องคอยพยุงเพราะอีกคนดูเหมือนจะเจ็บข้อเท้า และสุดท้ายท่ามกลางลมแรงและเปียกชื้น เขาก็ถูกเกาะโดยสมบูรณ์

“มะ...ไม่ไหวอะ ฮือ” คนที่มาแบบไม่คาดหวังและไม่เตรียมตัว คิดว่าค่อยๆ เดินมันคงถึง แต่พอถึงตอนที่พื้นทั้งเปียกทั้งลื่นจน เดินต่อไม่ไหว เลยหันไปเกาะคุณไกด์

เหนือดินอยากจะตะโกนถามว่าแล้วมาทำไม! แต่ทำได้เพียง

แค้นเสียงต่ำ แล้วบอกด้วยความหงุดหงิด

“ลุกขึ้นมา แล้วก็ต้องเดินครับ เดิน!”

สถานการณ์เริ่มเลวร้ายลงเรื่อย ๆ ในตอนที่ฝนตกหนัก

ขึ้น หากพวกเขาเดินอยู่ระหว่างจุดพักแต่ละชั่วโมงที่มีร้านของชาวบ้าน ก็จะสบาย เพราะว่าแถวนั้นจะมีห้องน้ำ ร้านอาหาร และหลังคาให้หลบฝน แต่ตอนนี้พวกเขาติดแหงกอยู่กลางทางเดินขึ้นเขาซึ่งไม่มีจุดพัก และดูเหมือนจะมีปัญหา เพราะลูกค้าของเหนือดินไม่ยอมเดินเสียแล้ว

คุณอนันคนนั้นเลือกที่จะนั่งกอดเข่าอยู่ใต้พุ่มไม้ แอ้มไม่ขยับตัวแม้แต่หน่อย

“นี่คุณ มันอันตรายนะ ลุกแล้วรีบเดินเดี๋ยวนี้! ยอดเขาเหลืออีกแค่ห้าร้อยเมตร” ที่บอกก็เพราะแถวนี้เปิดโล่ง ด้วยกลัวฟ้าจะผ่าลงมาจึงรีบอุคคนทีดื้อขึ้น

“ฮึก จั๊กก็ไม่ใช่ จะกลับ”

เหนือดินอ้าปากค้าง เพราะนี่มาเกินครึ่งทางแล้ว ถ้าลงไปตอนนี้คงถึงด้านล่างตอนมืด และทางลงจะลื่นและอันตรายมาก ๆ

ซึ่งหากต้องเลือกว่าจะขึ้นหรือลง ตอนนี้การขึ้นย่อมดีกว่า...

“มานี่มา เดี่ยวตายกันตรงนี้พอดี” เหนือดินที่เหนื่อยใจมากกว่าเหนื่อยกายจำต้องก้มลงดึงแขนของคนที่เสื้อตัวบางเปียกชุ่ม ส่วนกางเกงและรองเท้ามีแต่โคลน ทั้งที่สภาพของเขาก็มอมแมมไม่ต่างกัน

ระหว่างประคองกึ่งแบกเหนือดินก็อดบ่นไม่ได้ เพราะอนันกำลังทำให้พวกเขาทั้งคู่ตกอยู่ในอันตราย ซึ่งปกติทางเดินนี้จะมีคน

อยู่ประปราย แต่เพราะฝน ตอนนี้อันตรายเหลือแค่เพียงพวกเขาที่ต้องเอาตัวรอด

“ถ้าจะทำไมไม่เตรียมตัวมานะ...”

“กะ...ก็ไปโฆษณาบอกว่ารับมือใหม่” คนที่ถูกหิ้วแขนยังคงเถียง

“มือใหม่ที่ไม่เตรียมตัว ให้ตายเถอะ”

“นี่ อย่ามั่วว่ะ!”

“ถ้าไม่ทำตัวให้หวงหรือเอาชีวิตมาเสี่ยงอันตรายก็ไม่ว่าหรอก!” หลังจากที่ยพยายามใจเย็นมาตลอด ตอนนี้เริ่มอยากจะกินหัวลูกค้าแล้ว ส่วนแขนก็ยังลากคนที่บอกว่าเท้าเจ็บ แต่ก็ยังพอเดินได้

“งั้นก็ไม่ไป!”

“ฮะ...” เหนือดินไม่รู้จะต้องทำหน้าที่แบบไหน

“มันไม่ใช่เวลาเอาแต่ใจนะคุณ!”

ถ้าทั้งได้เขาก็อยากจะทิ้ง แต่ลูกค้าที่เหมือนกระต่ายตกโคลนตัวนี้ดูก็รู้ว่าเอาตัวไม่รอดแน่ๆ บนเขาลูกนี้ เลยเก็บปากเก็บคำในตอนที่ยลเริ่มแรงขึ้น

ขณะที่เหนือดินกำลังคิดว่าจะต้องรีบขึ้นไปให้ถึงที่พักด้านบนก่อนค่อยตัดสินใจว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป ก็ได้ยินเสียงใครบางคน

“ไ้อดิน! มาแล้วๆ”

“เดียว?” คนที่โดนฝนสาดเข้าหน้าถอนใจอย่างโล่งอก

เดียวเป็นห่วงจนต้องลงมาตาม เพราะลูกค้าคนอื่นถึงที่พักหมดแล้ว และก็ป็นดังคาด สองคนนี้ติดอยู่ระหว่างทางชั้นจริง ๆ

“เป็นไรไหมครับคุณอนัน”

“จะ...เจ็บขาครับ”

“เกิดอะไรขึ้นวะ” เดียวเห็นว่าทั้งสองคนยังขึ้นไม่ถึงด้านบน และตอนนี้ก็ช้ากว่าคนอื่นเกือบสามชั่วโมง ถึงได้ลงมาตาม และพบว่าสภาพแย่กว่าที่คิด

“ลูกค้าลั่นวะ ถึงกันหมดหรือยัง” เขาพูดอย่างหัวเสีย

“ถึงหมดแล้ว ข้างบนฝนตกไม่หนัก” เดียวบอกแล้วเดินเข้าไป ขนนาบอีกข้างของลูกค้า

“เดี๋ยวก็ทางราบแล้ว เดินอีกสามกิโลฯ ไหวไหมครับ” เดียวรีบประคองลูกค้า พร้อมกับมองเพื่อนที่ดูหัวร้อนจนขบกรามแน่น

“อะ...อ้อ” คนที่งอแงเมื่อครู่ดูเหมือนจะใจเย็นลงแล้ว

ชายตัวสูงอยากจะหยิกแขนลูกค้าที่หันมาถลึงตาใส่เขาในบางจังหวะ นี่นับเป็นทริปที่เหนื่อยที่สุดที่เหนื่อยดินเคยเจอ ลูกค้าก็ลูกค้าเถอะ ถ้าเดียวไม่มาก็อยากจะปล่อยทิ้งไว้ตรงโคลนนี้นี้ให้กลิ้งลงไปเอง!